

Sygn. akt: III U 314/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. w O.

sprawy z odwołania S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 21.02.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. P. prawo do emerytury począwszy od dnia 01.02.2014r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 314/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.02.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił S. P. prawa do emerytury.

S. P. wniósł odwołanie od tej decyzji. Wskazał, że pracował 15 lat w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Stwierdził, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków wymaganych do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż nie legitymuje się on 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Przy czym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego – pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 10.02.2014r. S. P. złożył w ZUS wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Po przeanalizowaniu tego wniosku ZUS uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. ogólny okres pracy wnioskodawcy wynoszący łącznie 26 lat, 5 miesięcy i 27 dni. Organ rentowy stwierdził jednak, że odwołujący nie zgromadził wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS zaliczył do pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonemu jedynie okres od dnia 21.01.1972r. do dnia 21.09.1972r. wynoszący 8 miesięcy i 2 dni.

S. P. urodził się dnia (...), zatem podstawą o ubieganie się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r. poz.1440 ze zm.) w zw. z §4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., który łącznie spełnił następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący w przypadku mężczyzn 60 lat,
- nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy S. P. zgromadził 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności – czy pracował w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. od dnia 01.05.1982r. do dnia 31.12.1998r.

ZUS nie uwzględnił tego okresu z uwagi na występujące zdaniem organu rentowego błędy formalne w złożonym świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Na okoliczność charakteru pracy odwołującego w spornym okresie Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków H. C. oraz T. S., dowód z zeznań odwołującego złożonych w charakterze strony, a także dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych i emerytalnych S. P..

Z zeznań świadków H. C. (k.24), T. S. (k.24-25) i z zeznań odwołującego (k.24v) wynika, że pracowali we trzech przy obsłudze zespołu maszyn do produkcji masy bitumicznej. Do znajdującego się w tej maszynie zbiornika wsypywano piasek i asfalt, które był podgrzewane i mieszane. Powstawała z tego masa bitumiczna. T. S. był maszynistą w tej maszynie i najczęściej pracował w sterowni. H. C. był palaczem – i podgrzewał masę do odpowiedniej temperatury, która wynosiła 170 stopni C.. Natomiast do obowiązków odwołującego należało utrzymanie tego zespołu maszyn w ruchu. Wobec powyższego musiał wykonywać bieżące naprawy i konserwację. Była to prymitywna maszyna z lat 60-tych, zajmująca olbrzymią powierzchnię, bo miała około 200m długości i szerokości. Przy pracy – drżała, więc wszystko się przestawiało i konieczna była jej nieustawiczna regulacja. Ponieważ wytwarzano olbrzymią temperaturę, by uzyskać masę bitumiczną – psuły się przy tym palniki, przepalały elektrody, pompki paliwowe. Przy silnikach elektrycznych konieczna była częsta wymiana łożysk. Przy taśmociągach konieczna była wymiana przewodów. Szczególnie często psuła się wciągarka masy bitumicznej. Z uwagi na rozmiary maszyny i częstotliwość jej psucia – odwołujący usuwał awarie lub wykonywał czynności konserwacyjne w pełnym wymiarze czasu pracy i stale.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego. Ich zeznania są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym, często wzajemnie wspomagali się w swych obowiązkach – znają zatem specyfikę jego pracy. T. S. i H. C. otrzymali prawo do emerytury już w wieku 60 lat, co było konsekwencją uznania przez ZUS, że ich praca w Przedsiębiorstwie (...) w O. – przy zespole maszyn do produkcji masy bitumicznej w T. – była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach.

Sąd miał także na uwadze, że zeznania świadków i odwołującego znajdują potwierdzenie w zachowanej dokumentacji osobowej S. P. dotyczącej zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O..

Z dokumentów pochodzących ze spornego okresu wynika, że S. P. został przeniesiony z dniem 01.03.1982r. na stanowisko monter maszyn i urządzeń przemysłowych. W kolejnych angażach określany jest jako monter lub elektromonter. W świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wpisano mu, że wykonywał pracę montera i elektromontera przy zespole maszyn do produkcji mas bitumicznych w T..

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, że w okresie od dnia 01.03.1982r. do dnia 31.12.1998r. S. P. wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Prace, które jako podstawowe wykonywane były przy tej maszynie, a wyszczególnione w wykazie - to prace maszynistów ciężkich maszyn drogowych (wykaz A, dział V, poz.3 rozporządzenia). W Zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983r. – do prac wykonywanych na stanowisku maszynistów maszyn drogowych zaliczono maszynistów zespołów maszyn do produkcji mas bitumicznych (wykaz A, dział V, poz.3 pkt 10). Nadto w wykazie A, dziale IX, poz.5 w/w rozporządzenia wymieniona jest praca bitumiarzy. Natomiast w w/w zarządzeniu – w wykazie A, dziale IX, poz.5 pkt 5 - także wymieniony jest maszynista zespołu maszyn do produkcji mas bitumicznych.

Wobec powyższego zdaniem Sądu odwołujący wykonywał pracę, która wymieniona była w wykazie A, dziale XIV, poz.25 w/w rozporządzenia oraz w wykazie A, dziale XIV, poz.25 w/w Zarządzenia.

Sąd uznał, że odwołującemu należy zaliczyć jako okres pracy w szczególnych warunkach okres pracy od dnia 01.03.1982r., albowiem od tej daty został przeniesiony na stanowisko montera i elektromontera ze stanowiska kierowcy. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach zawiera błąd w początkowej dacie tego okresu, gdyż wskazuje na 01.05.1982r., co nie znajduje potwierdzenia w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych. Na tym stanowisku odwołujący pracował do dnia 31.12.1998r.

Wobec powyższego odwołujący wykazał w przedmiotowym postępowaniu, że przepracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 01.03.1982r. do dnia 31.12.1998r. Jest to okres wynoszący 16 lat i 10 miesięcy. Nadto ZUS uznał odwołującemu uprzednio 8 miesięcy i 2 dni. Zatem łącznie S. P. na dzień 01.01.199r. zgromadził 17 lat, 6 miesięcy i 2 dni.

Z powyższych względów Sąd uznał, że S. P. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 01.02.2014r. stosownie do treści art.129 ust.1 w/w ustawy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd na mocy art. ~~477~~⁴⁷⁷~~§2~~^{§2} *kpc* zmienił zaskarżoną decyzję.

Stosownie do treści **art.118 ust.1 a** w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa już na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które przedstawił odwołujący, zawierało błędy formalne, a nadto postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący wykonywał inną pracę aniżeli wyszczególniona w tym świadectwie. Nie był bowiem maszynistą zespołu maszyn do produkcji mas bitumicznych, lecz wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Wobec powyższego dopiero przeprowadzenie postępowania dowodowego przed Sądem pozwoliło na ustalenie rzeczywistego charakteru pracy ubezpieczonego jako konserwatora maszyny do produkcji masy bitumicznej, co zadecydowało o zasadności przyznania S. P. prawa do emerytury.

Z tych względów w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.